

Arrest

nr. 42 307 van 26 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 15 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. LETTENS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 26 december 2005 het Rijk binnen en diende op 28 december 2005 een asielaanvraag in. Op 16 december 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Somalisch staatsburger te zijn, behorende tot de Issaq-clan, subclan Saad Muse, subsubclan Habar Awal, en geboren in Arabsio in Somaliland. Volgens uw verklaringen bent u een clanoudste. U woonde samen met uw familie in Hargeisa. In oktober 2005 vatte u samen met drie clanoudsten van de Issaq het plan op om met president Dahir Riyale te gaan praten. Jullie vonden immers dat er een soort band moest zijn tussen Somaliland en de nieuwe regering van Somalië geleid door Eerste Minister Ali Gedi die in Kenia verblijft. Volgens u heeft Somaliland als aparte staat geen toekomst. De andere clanoudsten waren Ismael

Dahir en Mohamed Hassan. De naam van de derde clanoudste kon u zich niet herinneren. Ismael Dahir, Mohamed Hassan en uzelf spraken met Minister Abdullahi Darawal die als contactpersoon fungeerde voor de president. Een week later mocht Ismael Dahir met de president zelf praten. De president gaf zijn akkoord voor jullie plannen. Ismael Dahir contacteerde vervolgens eerste Minister Ali Gedi die twee afgevaardigden stuurde naar Hargeisa. De namen van deze personen kende u niet. U ontmoette hen enkele weken later op een middag samen met Ismael Dahir en Mohamed Hassan in het huis van Ismael Dahir in het district Dumbuluq in Hargeisa. Er was ook een vertegenwoordiger van de Europese Unie aanwezig, Ahmed Washington genaamd. Tijdens deze ontmoeting viel de politie plots het huis binnen. Ze arresteerden jullie allemaal. U werd naar het politiebureau in de wijk Shirqaa gebracht. De twee afgevaardigden en Ahmed Washington werden het land uitgezet. U werd ondervraagd en ervan beschuldigd vergaderd te hebben zonder toestemming van de regering. De volgende dag in de namiddag werd u in afwachting van uw proces op borgtocht vrijgelaten. Een aantal clanoudsten hadden hun woord gegeven dat u niet zou vluchten. Voor uw vrijlating werd u door de politie bedreigd dat u de doodstraf zou krijgen. Twee dagen later ontmoette u Ismael Dahir nog eens. De volgende dag vernam u dat hij gestorven was. Toen u zijn lijk zag stelde u vast dat hij gewurgd werd. U vermoedde dat de moord gebeurde in opdracht van de regering en vreesde dat u hetzelfde zou overkomen. De volgende dag kwam de politie 's nachts naar uw huis op zoek naar u. U was echter niet thuis op dat moment. Daarop besloot u het land uit te vluchten en naar België te gaan, omdat u daar nog familie heeft. Een verre neef van u, Cumar Aw Faarax Abdul (CG. Nr. 94/18010, O.V. nr. 4.368.872) werd hier in 1996 erkend als vluchteling. Zijn zus Cumar Aw Faarax Faiza (C.G. nr. 01/21646, O.V. nr. 5.130.827) vroeg in 2001 asiel aan. U ging eerst naar Arabsio. Van daaruit reisde u naar Djibouti waar u het vliegtuig nam naar Dubai. Daar nam u het vliegtuig naar België waar u op 25 december 2005 aankwam. Op 28 december 2005 vroeg u asiel aan.

B. Motivering

Niettegenstaande het Commissariaat-generaal (CGVS) op 25 april 2006 uw asielaanvraag ontvankelijk verklaarde, dient nu, in de fase van het onderzoek ten gronde, door het CGVS te worden vastgesteld dat u een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet aannemelijk heeft gemaakt.

Uw opeenvolgende verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en voor het Commissariaat-generaal (CGVS) in dringend beroep (DB) en ten gronde (TG) bevatten immers een aantal tegenstrijdige en incoherente verklaringen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Allereerst legde u tegenstrijdige en incoherente verklaringen af met betrekking tot uw politieke activiteiten in Hargeisa.

Zowel voor de DVZ als voor het CGVS verklaarde u dat u samen met andere clanoudsten besloot om aan president Dahir Riyale jullie plannen voor te leggen om met de nieuwe regering van Somalië, geleid door Eerste Minister Ali Gedi, te gaan praten. Voor de DVZ stelde u dat twee clanoudsten, Ismael Dahir en Hassan Yusuf, met de president gingen praten. De president sprak vervolgens met Minister Abdullahi Darawal die moest uitzoeken hoe hij jullie kon helpen (zie gehoorverslag DVZ, dd. 01/02/2006, punt 41). In het interview in dringend beroep (zie gehoorverslag DB, dd. 21/03/2006, p. 12-13), alsook in het interview ten gronde (zie gehoorverslag TG, dd. 20/09/2006, p. 4), verklaarde u in strijd met voorgaande verklaringen dat u samen met drie andere clanoudsten met Minister Abdullahi Darawal ging praten die als contactpersoon fungeerde voor de president. In het interview in dringend beroep stelde u dat de drie andere clanoudsten Ismael Dahir, Yusuf Hassan en Abdullahi Dahir waren (zie gehoorverslag DB, p. 12-13). Toen u tijdens het interview ten gronde opnieuw gevraagd werd om de namen op te geven van de drie andere clanoudsten, beweerde u dan weer dat twee van hen Ismael Dahir en Mohamed Yusuf heetten. U stelde de naam van de derde clanoudste niet meer te weten (zie gehoorverslag TG, p. 4). Verder verklaarde u in het interview in dringend beroep dat de minister optrad als contactpersoon tussen jullie en de president en dat de president zijn akkoord gaf voor jullie plannen (zie gehoorverslag DB, p. 13). In het interview ten gronde stelde u daarentegen dat de minister het mogelijk maakte dat Ismael Dahir een week later met de president zelf kon gaan praten. De president gaf daarna zijn akkoord (zie gehoorverslag TG, p. 5). Toen u tijdens het interview ten gronde met al deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd werd, had u hier geen afdoende uitleg voor. U bleef er gewoon bij dergelijke verklaringen niet afgelegd te hebben in vorige interviews (zie gehoorverslag TG, p. 4-5), wat echter niet blijkt uit het administratieve dossier.

Voorts dienen een aantal tegenstrijdigheden vastgesteld te worden met betrekking tot de omstandigheden van uw arrestatie te Hargeisa.

Zowel voor de DVZ als voor het CGVS verklaarde u dat er in een huis in Hargeisa een vergadering werd gehouden met de afgevaardigden van Eerste Minister Ali Gedi van de nieuwe Somalische regering. Tijdens het gehoor voor de DVZ (zie gehoorverslag DVZ, punt 41), alsook in het interview in dringend beroep (zie gehoorverslag DB, p. 15), stelde u dat één van deze afgevaardigden Mohamed Fidow heette. U verklaarde de naam van de andere afgevaardigde niet te kennen. Toen u in het interview ten gronde opnieuw gevraagd werd om de namen van de twee afgevaardigden op te geven, kon

u merkwaardig genoeg geen van beide personen bij naam noemen (zie gehoorverslag TG, p. 6). Verder verklaarde u in het interview in dringend beroep dat behalve de twee afgevaardigden volgende personen aanwezig waren op deze vergadering, namelijk de clanoudste Ismael Dahir en uzelf, en ook een vertegenwoordiger van de Europese Unie, Ahmed Washington genaamd (zie gehoorverslag DB, p. 16). In het interview ten gronde stelde u daarentegen dat behalve deze personen ook nog de clanoudste Mohamed Hassan aanwezig was (zie gehoorverslag TG, p. 7). Tijdens het interview in dringend beroep verklaarde u dat deze vergadering plaatsvond in het huis van een vriend van Ismael Dahir. U stelde de naam van deze vriend niet te kennen (zie gehoorverslag DB, p. 15-16). In het interview ten gronde stelde u in strijd met voorgaande verklaringen dat de vergadering plaats had in het huis van Ismael Dahir zelf (zie gehoorverslag TG, p. 6-7).

Toen u tijdens het interview ten gronde met al deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd werd, had u ook hier geen afdoende uitleg voor. U bleef er gewoon bij dergelijke verklaringen niet afgelegd te hebben in vorige interviews (zie gehoorverslag TG, p. 6-7). Dit blijkt echter niet uit het administratieve dossier.

In het interview in dringend beroep verklaarde u verder dat de politieagenten naar het huis gekomen waren met twee trucks (zie gehoorverslag DB, p. 16). In het interview ten gronde stelde u dan weer dat de politieagenten kwamen met vier trucks (zie gehoorverslag TG, p. 8). Tijdens het gehoor voor de DVZ verklaarde u dat u op 4 november 2005 werd opgepakt en op 6 november 2005 op borgtocht werd vrijgelaten (zie gehoorverslag DVZ, punt 41). Tijdens het interview in dringend beroep verklaarde u dat u twee dagen werd vastgehouden na uw arrestatie door de politie (zie gehoorverslag DB, p. 18). In het interview ten gronde stelde u daarentegen dat u vierentwintig uur werd vastgehouden. U beweerde dat u de dag na uw arrestatie in de namiddag werd vrijgelaten (zie gehoorverslag TG, p. 9). Toen u tijdens het interview ten gronde met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, had u hier geen afdoende uitleg voor. U bleef er gewoon bij dergelijke verklaringen niet afgelegd te hebben in vorige interviews (zie gehoorverslag TG, p. 9), wat niet blijkt uit het administratieve dossier.

In het interview in dringend beroep verklaarde u dat u op borgtocht werd vrijgelaten nadat twee clanoudsten hun woord gegeven hadden dat u niet zou vluchten, namelijk Dahir Guled en Abdullahi Hassan Ahmed (zie gehoorverslag DB, p. 19). In het interview ten gronde beweerde u dan weer dat vele clanoudsten de borgtocht betaald hadden. U kon niet preciseren om hoeveel personen het ging, noch kon u enige namen opgeven (zie gehoorverslag TG, p. 10).

Andere uiteenlopende verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

Zowel voor de DVZ (zie gehoorverslag DVZ, punt 41), alsook in het interview ten gronde (zie gehoorverslag TG, p. 10-11), verklaarde u dat u Ismael Dahir twee dagen na uw vrijlating nog eens ontmoette. In het interview in dringend beroep stelde u daarentegen dat u hem pas vijf dagen na uw vrijlating nog eens ontmoette (zie gehoorverslag DB, p. 20).

In het interview in dringend beroep verklaarde u dat de politie twee dagen na de dood van Ismael Dahir naar uw huis kwam op zoek naar u (zie gehoorverslag DB, p. 23). In het interview ten gronde beweerde u dan weer dat de politie reeds de volgende dag, de dag na de dood van Ismael Dahir, naar uw huis kwam (zie gehoorverslag TG, p. 12).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er niet langer geloof worden gehecht aan de asielmotieven waarop u zich beroept.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde gezaghebbende bronnen en literatuur door CEDOCA, blijkt dat op dit ogenblik de situatie in Somaliland niet van die aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Niettegenstaande in het verleden Somaliland en Puntland elkaar de zeggenschap over de noordelijke provincies Sool en Sanaag betwistten en er in dat verband ook gewapende confrontaties plaatsvonden, is er nooit sprake geweest van een oorlog, omdat noch Somaliland, noch Puntland zich een oorlog (in de zin van aanhoudende en samenhangende militaire operaties) over beide provincies konden veroorloven. De laatste maanden zijn er overigens geen berichten meer over gevechten tussen Puntland en Somaliland over Sool en Sanaag, al bleef de dreiging wel bestaan. Er vonden in Somaliland en Puntland een vijftal aanslagen plaats in het nabije verleden, die gericht waren tegen de autoriteiten van Somaliland, Puntland, Ethiopië en de Verenigde Naties. De voorziene presidentsverkiezingen in Somaliland werden van 29 maart 2009 uitgesteld tot 31 mei 2009. Inmiddels werd de datum voor deze verkiezingen opnieuw uitgesteld naar ten vroegste januari 2010. Hiertegen is protest gerezen vanwege de oppositie. Er is ook sprake van piraterij voor de (Noord-)Somalische kust. Deze is echter niet gericht tegen de Somalilandse bevolking, maar verstoort vooral de internationale handel en voedt de oorlog in (Centraal- en Zuid-)Somalië. Uit dit alles blijkt dat de situatie in Somaliland niet van die aard is om te kunnen gewagen van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, waarbij burgers een risico lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in het kader van een dergelijk conflict.

De door u voorgelegde documenten ter ondersteuning van uw asielrelaas zijn niet van deze aard dat zij bovenstaande argumentatie kunnen wijzigen. Uw geboorteakte, nr. 367/85, uitgegeven te Hargeisa op 10/12/1985, bevat enkel gegevens betreffende uw nationaliteit en identiteit die hier niet ter discussie staan. Verder legde u een brief voor van de Somaliland Community in Belgium Asbl, dd. 20/03/2006, die stelt dat u afkomstig bent van Somaliland. Dit document wijzigt evenmin iets aan bovenstaande vaststellingen, aangezien uw afkomst uit Somaliland niet in twijfel getrokken wordt. Tot slot legde u geen enkel document voor ter staving van uw reisweg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker zich beroept op de schending van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hecht geen geloof aan het voorgehouden asielrelaas en wijst op talrijke tegenstrijdigheden in verzoekers opeenvolgende verklaringen met betrekking tot essentiële elementen die de kern raken van het asielrelaas, met name zijn politieke activiteiten en zijn arrestatie, opsluiting en vrijlating.

3.1.1. Met betrekking tot het overleg tussen hem en andere clanoudsten met de president *“kan verzoek(st)er bevestigen dat zijn antwoord tijdens het interview in dringend beroep de juiste weergave is van de feiten. Verzoeker(st)er ging samen met drie andere clanoudsten, Ismael Dahir, Yusuf Hassan en Abdullahi Dahir, met Minister Abdullahi Darawal praten die als contactpersoon fungeerde voor de president. De president gaf zijn akkoord met de plannen.”* Het volstaat echter niet één versie van de tegenstrijdige verklaringen als correct aan te duiden om de tegenstrijdigheden te vergoelijken of te weerleggen, deze blijven op dit punt dan ook staande.

3.1.2. Met betrekking tot de namen van de andere clanoudsten stelt verzoeker *“Daar deze namen die in de twee interviews gegeven werden, grotendeels overeenstemmen en de meeste namen uit drie namen bestaan, is het duidelijk dat het hier slechts over een spraakverwarring gaat. Deze verwarring mag dan ook geen invloed hebben op de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker. Het feit dat verzoeker de naam van de derde clanoudste niet wist, is te verklaren door zijn gezondheidsproblemen (zie hierna).”* Dat de clanoudsten meerdere namen hadden belet verzoeker niet coherente verklaringen af te leggen. Redelijkerwijze kan immers verwacht worden dat verzoeker telkens de volledige naam weergeeft of de namen die hij kende of waarmee hij hen aansprak. Verzoeker houdt voor een belangrijke politieke/diplomatieke rol te hebben vervuld en onderhandeld te hebben over de positie van zijn land ten opzichte van Somalië. Er mag dan ook minstens verwacht worden dat verzoekers kennis in verhouding staat tot zijn aangemeten profiel. Aldus is niet aannemelijk dat hij zijn gesprekspartners niet eenduidig kan aanwijzen en ook al zou hij ongeveer dezelfde namen gebruikt hebben -quod non- dan nog verklaart verzoeker niet waarom hij telkens een ander scenario naar voor schuift over het verloop van de onderhandelingen en de toegang tot de president van Somaliland. Zijn asielrelaas is dermate onvolledig, incoherent en tegenstrijdig dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

3.1.3. Verzoeker voert aan dat de tegenstrijdigheden te wijten zijn aan zijn gezondheidsproblemen. *“Verzoeker heeft problemen met zijn geheugen sinds een ongeval enkele jaren geleden. Bovendien heeft verzoeker ademhalingsproblemen. Door deze gezondheidsproblemen was verzoeker zelfs niet in staat tijdens zijn eerste*

oproeping ten gronde het interview verder te zetten." Uit het met het verzoekschrift neergelegde medisch attest van 4 augustus 2006 kan echter slechts worden afgeleid dat verzoeker om medische redenen niet in staat is om te werken maar wel het huis mag verlaten. Eerder had verzoeker een medisch attest neergelegd waaruit blijkt *"dat hij verscheidene chronische ziekten heeft"*, met name *"Obstructieve bronchopneumopathie; allergische rhinitis; bloeddrukverhoging; slaapstoornissen en artrose"*. Verzoeker toont echter niet aan dat dergelijke lichamelijke aandoeningen zijn geheugen en verstandelijke vermogens aantasten. Bovendien blijkt uit het dossier dat verzoeker wel in staat was coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot andere elementen, zoals de clanstructuren en zijn regio. Zijn gezondheidsproblemen bieden dan ook geen aannemelijke verklaring voor de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen. Verzoeker wijst er verder op dat hij ter verhoor telkens *"onder grote druk"* stond en *"een zekere nervositeit voelde."* Op elke kandidaat-vluchteling rust de verplichting om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. Van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze zelf, zonder daarom te zijn gevraagd, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft in elke fase van het onderzoek. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. Het argument dat verzoeker zenuwachtig was, doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Overigens een verhoor op het CGVS over persoonlijke asielmotieven kan moeilijk problemen veroorzaken voor een man die beweert te behoren tot de Raad der Ouderen, onderhandelingen voerde op het hoogste regeringsniveau en, zoals ter terechtzitting toegevoegd, een belangrijke zakenman was. De door de Commissaris-generaal correct weergegeven tegenstrijdigheden raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de Commissaris-generaal terecht tot de ongelooftwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.1.4. Met betrekking tot verzoekers verwijzingen naar algemene informatie met betrekking tot Somaliland, meer bepaald het jaarboek van 2006 van Amnesty International, benadrukt de Raad dat dergelijke verwijzingen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.1.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming.

4.1. Aangaande de aangevoerde schending van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, dient te worden vastgesteld dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 verstreek op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

4.2. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij meent dat de Somalische overheid onmogelijk bescherming kan geven en wijst hij op de chaos in het land.

4.2.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekers verklaringen aangaande zijn politieke engagement en daaruit voortvloeiende vervolging, zijn ongelooftwaardig. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.2.2. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Verzoeker dient niet aan te tonen dat het geweld direct tegen zijn persoon wordt gericht. Het blijft niettemin noodzakelijk het causale verband aan te tonen tussen de zwaarwegende gronden die bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade zal lopen bij terugkeer naar het land van oorsprong, wat op zich ook een inschatting inhoudt van verzoeker, binnen de situatie van zijn land. Verzoeker citeert summier uit een rapport van Amnesty International van 2006 over de situatie in 2005 in Somalië. Dit is onvoldoende om aan te tonen dat de situatie in Somaliland onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet valt. Overigens blijkt dat het citaat niet Somaliland maar Somalië betreft waar in het Zuiden de situatie verontrustend is. De bestreden beslissing wijst erop dat Somaliland een van Somalië afgescheiden vrij stabiele staat is waar de veiligheidssituatie niet verontrustend is. Verwerende partij legt ter terechtzitting een update neer van deze situatie (*Actuele veiligheidssituatie Somaliland en Puntland; Maart 2009-februari 2010*) en stelt dat er geen redenen zijn om de eerder ingenomen positie te wijzigen. Dit document bevestigt inderdaad de voorgaande positie van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Daaruit blijkt bovendien dat de UNHCR actief de terugkeer bevordert “*van Somaliërs afkomstig uit het noordelijke deel van Somalië, te weten Somaliland en Puntland. ‘Afkomstig uit’ moet worden gelezen als er eerder geruime tijd (meer dan een jaar) hebben gewoond*”. Er zijn dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat Somaliland onder de toepassing valt van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet.

4.2.3. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend en tien door :

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK